

Hồi 187

Tâm sinh cụ ý

Lưu Dụ thờ người ngồi trong tiểu sảnh không thắp đèn lửa, bề ngoài nhìn giống như một tượng đá không có sinh mệnh, trên sự thật trong lòng gã đang tràn ngập dâng trào những cảm nghĩ.

Gã biết mình đang lọt vào sợ hãi.

Nhậm Thanh Thị không giải thích “con cờ tối hậu” của ả thật ra là con cờ ra sao, đột ngột bỏ đi, nhưng Lưu Dụ lại nhìn ra sát khí sâu kín trong mắt ả.

Ả muốn đi sát nhân.

Giết ai? Lưu Dụ từ lúc có hiểu biết, lần đầu tiên không đè nén nỗi sợ hãi sợ cuộn cuộn trong lòng. Bởi gã cuối cùng đã đoán được người Nhậm Thanh Thị muốn giết là ai.

Nhậm Thanh Thị có nói “tình cũ sao địch lại hoan lạc mới”, không phải chính là mối quan hệ Mạn Diệu – Tư Mã Diệu hay sao? Tư Mã Đạo Tử có thể dùng lại cách cũ, hiến lên Sở Vô Hạ làm hoan lạc mới thay thế Mạn Diệu, lại một lần nữa thông qua nữ nhân mà ảnh hưởng đến Tư Mã Diệu, làm cho con rối Tư Mã Diệu đổi sang bàn tay thao túng khác, như vậy Tư Mã Đạo Tử liền có thể dập tan tất cả mọi hành động Vương Cung nhắm vào y, bởi Vương Cung không còn là người phát ngôn cho Tấn đế Tư Mã Diệu nữa.

Nhược điểm lớn nhất của Tư Mã Diệu là hiếu sắc, thấy nữ nhân mỹ lệ là hoàn toàn không có năng lực tự kiềm chế, nhưng y lại là người quá quen gặp mỹ nữ, mỹ sắc không thôi căn bản không thể đã động được y hay dẫn dụ được nổi hứng thú của y. Chỉ có thứ nữ nhân trong nữ nhân như Mạn Diệu, yêu nữ rành rọt đạo quyến rũ dụ hoặc nam nhân mới có thể làm cho y mê mẩn thần hồn điên đảo.

Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo đâu phải là kẻ ngu, nhìn ra sự thay đổi thái độ của Tư Mã Diệu đối với chúng là vì Mạn Diệu mà ra, nhưng ngày nào còn chưa thí quân soán vị, vẫn không làm gì được Mạn Diệu. Tư Mã Đạo Tử trong lúc thời cơ chưa chín muồi, cũng không dám động tới một cọng lông của Tư Mã Diệu, cho nên chỉ còn nước thi hành lại kế mỹ nhân.

Có thể tưởng tượng được Mạn Diệu muốn ảnh hưởng Tư Mã Diệu là chuyện dễ nhất, bởi ả chỉ cần nói thật, Tư Mã Diệu chịu giương mắt ra nhìn giương tai ra nghe là liền có thể nhận ra đệ đệ mình đang bại hoại triều chính, uy hiếp đến hoàng quyền của

y. Muốn nghịch chuyển tình huống đó, tuyệt không thể đơn thuần bằng mỹ sắc có thể làm được, cho nên Vương Quốc Bảo phải đi cầu Ni Huệ Huy trợ giúp, phái “Thiên Kiều mỹ nữ” Sở Vô Hạ trước hết mê hoặc Tư Mã Diệu, làm cho Tư Mã Diệu tống Mạn Diệu vào lãnh cung, sau đó Sở Vô Hạ thi triển đủ thứ thủ đoạn tà môn, biến Tư Mã Diệu thành kẻ tuân theo sự bày bố của chúng.

Như vậy quyền lực của hoàng triều sẽ hoàn toàn tập trung vào tay Tư Mã Đạo Tử, y ngoại trừ Hoàn Huyền vẫn chưa dám đụng đến ra, những kẻ khác đều phải chịu sự khống chế của y.

Quyền lực của Vương Cung và Ân Trọng Kham là nhận lãnh từ Tư Mã Diệu, mất đi sự ủng hộ của Tư Mã Diệu, chỉ một chỉ lệnh điều chức là có thể biến bọn họ thành thứ yếu không quan trọng, không thể có bất kỳ tác dụng gì nữa.

Tạ gia đưa đầu chịu trận, để Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo làm thịt.

Bắc Phủ binh càng nguy hiểm hơn.

Nếu Tư Mã Đạo Tử đề bạt Hà Khiêm làm đại thống lĩnh, Lưu Lao Chi một là khởi binh làm phản, một là đào ngũ chạy trốn, không còn chọn lựa nào khác.

Dưới tình huống như vậy, Hoàn Huyền khẳng định sẽ lập tức tạo phản, đại Tấn sẽ lọt vào cục diện chia năm xẻ bảy, Tôn Ân sao lại không thừa cơ nước đục mò cá, khuếch triển thế lực.

Lưu Dự gã cũng xong luôn, chỗ duy nhất có thể dung thân là Biên Hoang Tập. Mà đại kế báo thù Nhậm Thanh Thị khổ tâm trù tính cũng trôi hết theo dòng nước.

Phương pháp duy nhất, cũng là con cờ tối hậu mà Nhậm Thanh Thị nói, là lợi dụng Bắc Phủ binh còn chưa xảy ra nội chiến, thế lực Tư Mã Đạo Tử còn đang hình thành, để Mạn Diệu giết chết Tư Mã Diệu.

Bởi Mạn Diệu là do Tư Mã Đạo Tử hiến lên cho Tư Mã Diệu, nếu chuyện này xảy ra, Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo khẳng định không thoát khỏi quan hệ, thế lực các phe liên có thể danh chính ngôn thuận thảo phạt Tư Mã Đạo Tử, mà Di Lạc giáo dưới tình huống lửa xô thế lửa này cũng khó lòng lan tràn đến Kiến Khang.

Tất cả những suy tưởng và ý niệm đó thoáng qua như chớp trong đầu Lưu Dự, làm cho tâm thần gã giật nảy.

Con cờ tối hậu không phải là không hay, chỉ là dây dưa tới hành động giết vua, làm cho Lưu Dự cảm thấy khó chịu.

Gã từ nhỏ đã có đại chí, kỳ vọng có thể kiến lập công nghiệp trong quân, mãi cho đến lúc Tạ Huyền một mực đề bạt gã, nguyện vọng lớn nhất của gã vẫn chỉ là làm một viên mãnh tướng trong Bắc Phủ binh.

Thống quân Bắc phạt chỉ là một mộng tưởng, cũng là mục tiêu tối cao trong đời người và mộng tưởng của các đại thần danh sĩ Kiến Khang hay các tướng sĩ Bắc Phủ binh, không có gì là lạ, cũng không đại biểu Lưu Dụ gã là kẻ có dã tâm.

Lúc gã biết được Tạ Huyền không còn sống được bao lâu, gã mới nghĩ đến vấn đề làm đại thống lĩnh, bất quá vẫn là mục tiêu xa vời không thể với tới, với tình huống trước mắt căn bản là chuyện không thể nào.

Nhưng thành lĩnh, gã lại dấn dng tới đại sự thí quân có thể biến chuyển toàn tình thế phương Nam, tuy không phải do gã sách tính, càng không phải do gã hạ thủ, nhưng gã lại khó lòng đặt thân bên ngoài sự vụ. Ý tưởng này làm cho gã sinh ra ý sợ sệt kinh tâm động phách.

Tất cả đều rối loạn cả.

Trở thành đồng bọn của Nhậm Thanh Thi, gã đã sớm đoán được sẽ bị trói buộc trong đủ thứ phiền não khó dự đoán, lại chưa từng nghĩ tới có liên quan đến sinh tử của hoàng đế đương triều.

Gã nên làm sao đây? Thanh âm của Tôn Vô Chung vang lên bên cạnh gã: “Tiểu Dụ!”.

Lưu Dụ giật bắn người, biết mình tâm thần thất thố, không biết có người đến gần.

Đang định đi chăm đèn, Tôn Vô Chung ngồi xuống đối diện gã, nói: “Không cần đốt đèn, bọn ta nói chuyện trong bóng tối an toàn hơn một chút”.

Lưu Dụ lại ngồi xuống, nhin không được hít thở mấy lượt.

Tôn Vô Chung nói: “Không cần khẩn trương, Lưu gia làm sao cũng phải bảo vệ được người”.

Lưu Dụ thở dài một hơi, thật hận không thể đem tất cả phiền não trong lòng kể hết với vị thượng ty nửa như sư phụ, lại yêu thương đùm bọc mình tận tình hết sức này. Cứ như vậy, trong lòng mình sẽ không ngừng tích tụ bí mật không thể nói ra, duy có dựa vào mỗi mình mình mà gánh lấy.

Tôn Vô Chung nói: “Lưu gia đồng ý với lối nói của ta, Hà Khiêm quả là có ý muốn giết người lập công với Tư Mã Đạo Tử”.

Lưu Dụ miễn cưỡng trấn định tâm thần: “Y không sợ xung đột với Lưu gia sao?”.

Tôn Vô Chung đáp: “Hà Khiêm có chỗ khó xử của y, mệnh lệnh chắc là Tư Mã Đạo Tử truyền xuống, Hà Khiêm nếu cả một chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được, làm sao ăn nói với Tư Mã Đạo Tử? Đây là cơ hội biểu thị lòng trung với Tư Mã Đạo Tử, giết được người, Lưu gia và y không còn đất trống để xoay trở nữa, nhưng Lưu gia nhất thời vẫn phải nhin y”.

Lưu Dụ cau mày: “Hiện tại y phải người triệu tôi đến gặp, có khác gì dả thảo kinh xà? Y lẽ nào không nghĩ tới tôi sẽ thông tri với Lưu gia?”.

Tôn Vô Chung đáp: “Đây chính là chỗ ta và Lưu gia không thông, với sự giáo hoạt của Hà Khiêm, khẳng định có âm mưu thủ đoạn. Lúc đó Lưu Nghị có phải kêu người lập tức đi gặp Hà Khiêm không?”.

Lưu Dụ đáp: “Không! Hắn chỉ muốn tôi trong vòng hai ngày đi gặp y, nhắc nhở tôi đừng để ai biết”.

Tôn Vô Chung trầm giọng: “Bất kể chuyện này ra sao, coi như đã xong. Lưu gia đã phái người đi cảnh cáo Hà Khiêm, kêu y đừng có động đến một cọng lông của người”.

Lưu Dụ nghe xong toàn thân như lọt vào hồ băng, từ đầu đến chân đều ngập nước lạnh. Lưu Lao Chi chiêu này không biết là hại mình hay giúp mình, đẩy gã vào vị trí hoàn toàn đối lập với Hà Khiêm. Hà Khiêm không xuống lời dài được nếu trước đây lòng chỉ có ba phần muốn giết gã, hiện tại tất phải tăng lên đến bước không thể không giết gã.

Tôn Vô Chung nói: “Ta và Lưu gia đều rõ Hà Khiêm là người ra sao, tự thị được Tư Mã Đạo Tử chống lưng, nghĩ mình có thể ngồi vững trên ghế đại thống lãnh, cho nên từ sau khi Huyền soái rời khỏi Quảng Lăng, liền ngang tàng tự cao, không để Lưu gia trong mắt. Hừ! Cuối cùng cũng có một ngày y sẽ hối hận phi thường”.

Lưu Dụ thầm nghĩ Lưu Lao Chi nhận định Vương Cung có thể nâng đỡ hắn lên ngôi vị đại thống lãnh, cho nên dám đối kháng với Tư Mã Đạo Tử như vậy, lại không biết Tư Mã Đạo Tử có thủ đoạn khác. Xem ra con cờ của Nhậm Thanh Thị không những là con cờ tối hậu, cũng là kế duy nhất có thể làm, chỉ bất quá... Ài!

Gã đã hoàn toàn bỏ hết ý niệm cản trở hành động lần này của Nhậm Thanh Thị. Bởi lợi ích bản thân, hiện thực trọng yếu nhất, một khi để Tư Mã Đạo Tử hoàn toàn không chế huynh trưởng, thao túng đại quyền thắng thiên, Lưu Lao Chi không chừng sẽ quay đầu về phe Tư Mã Đạo Tử, vậy Lưu Dụ gã khẳng định xong xuôi, hơn nữa sẽ chết rất thảm.

Gã có cái nhìn như vậy đối với Lưu Lao Chi đâu phải là thiên kiến, chỉ xem hắn đã bất mãn Vương Cung mà vẫn ráng nhìn sự tức tối họ Vương không coi hàn môn ra gì, là có thể biết hắn vì quyền lực danh vị có thể hy sinh bất cứ cái gì.

Cho nên Tạ Huyền không chọn Lưu Lao Chi làm người kế thừa, bởi Tạ Huyền biết rõ Lưu Lao Chi là mãnh tướng trên sa trường, lại là kẻ không có cốt khí, để cho lợi lộc làm mờ mịt trí óc.

Hà Khiêm lại càng không kham được.

Tạ Huyền chọn gã là muốn Lưu Dự thay thế ông ta hoàn thành trách nhiệm Bắc phạt, lại biết gã linh hoạt đa biến.

Nghĩ đến đây, bất chợt gã không còn lo về con cờ tối hậu của Nhậm Thanh Thị nữa, nó là cách phản kích duy nhất trong lúc không có biện pháp. Kẻ có thể thành đại nghiệp tất cần phải có thủ đoạn hơn người, Lưu Dự gã chỉ còn nước phóng tay.

Thanh âm của Tôn Vô Chung vang lên bên tai gã: "Người nghĩ gì đó?".

Lưu Dự thở phào một hơi, trầm giọng: "Hà Khiêm muốn giết tôi cũng dễ, chỉ cần phái cao thủ, lợi dụng lúc tôi một mình mà vây đánh, tôi tất khó lòng thoát khỏi tai kiếp. Cho nên nếu xài thủ đoạn mời gọi này, là vì ý muốn bắt sống tôi, áp giải đi Kiến Khang cho Tư Mã Đạo Tử xử trí, như vậy mới có thể để Vương Quốc Bảo và Tư Mã Nguyên Hiển tiết hận".

Tôn Vô Chung gật đầu: "Đúng!".

Lưu Dự cười khổ: "Sau này tôi rất khó qua ngày tháng đây".

Tôn Vô Chung nói: "Ta và Lưu gia có thương lượng vấn đề này, đều nghĩ người tốt hơn hết là tránh gió, đợi Lưu gia chính thức ngồi lên ghế đại thống lãnh rồi hãy quay về".

Lưu Dự lòng thầm mừng rỡ, đây có lẽ là tin tức tốt nhất trong những ngày gần đây. Trên sự thật gã đang gian khó tìm cách làm sao thoát thân đến Biên Hoang Tập cùng bọn Phụng Thiện liên thủ đối phó Trúc Pháp Khánh, bất chợt vấn đề lại được giải quyết.

Gã thốt: "Phải! Tôi còn phải làm trung gian xỏ chỉ cho Khổng lão đại với Giang Văn Thanh!".

Nhưng một nan đề khác lại nảy sinh trong lòng.

Nếu Nhậm Thanh Thị không nói láo, mình mang Tâm bội rời khỏi Quảng Lăng, có phải sẽ dẫn đến sự truy đuổi đến cùng của An Ngọc Tình hay An Thế Thanh? Gã không khỏi thầm oán hận Nhậm Thanh Thị.

Tôn Vô Chung nói: “Người có thể đi Biên Hoang Tập, cùng Giang Văn Thanh đến gặp Khổng lão đại. Khà! Xém chút quên đi, gần đây bọn ta có tịch thu một số muối buôn lậu, số lượng cỡ hơn trăm cỗ xe, Lưu Gia để xem người có thể giao dịch với Giang Văn Thanh hay không, đổi về năm trăm thớt chiến mã thượng đẳng. Buôn muối kiếm lời rất nhiều ở phương Bắc, chắc có thể tính là giao dịch công bình”.

Lưu Dụ thầm mắng Lưu Lao Chi, một xe muối đổi hai thớt chiến mã hai thớt chiến mã còn chưa được, trăm xe mà đòi đổi năm trăm thớt chiến mã, còn muốn hàng thượng đẳng, đương nhiên không phải là giao dịch công bình.

Bất quá gã có thể nói gì đây? Trầm giọng: “Năm trăm thớt có thể hơi nhiều quá, bốn trăm thớt thì sao?”.

Tôn Vô Chung nói: “Lưu gia nói rõ không thể thiếu con số năm trăm, người xem có tìm cách được không!”.

Lưu Dụ nhận ra sự tham lam của Lưu Lao Chi, chỉ còn nước hy vọng Giang Văn Thanh chịu xem trọng gã, chịu đựng một vụ làm ăn thua lỗ.

Gã vốn muốn nói cho Lưu Lao Chi biết hành động đối phó Trúc Pháp Khánh, hy vọng có thể được sự trợ lực của Lưu Lao Chi, bởi nói gì thì nói Lưu Lao Chi vẫn là người Tạ Huyền một tay đề bạt, Tạ gia gặp khó, Lưu Lao Chi chắc không thể tự thủ bàng quan. Nhưng sau khi thêm một bước nhận rõ tác phong hành sự của Lưu Lao Chi, sợ việc Tạ Huyền đem chuyện đối phó Trúc Pháp Khánh giao cho mình đi làm sẽ khuấy động lòng nghi kỵ của Lưu Lao Chi đối với mình, cho nên cuối cùng dẹp bỏ ý niệm đó.

Gã hỏi: “Tôi nên đi khi nào?”.

Tôn Vô Chung đáp: “Tốt hơn hết đương nhiên là đi lập tức, bất quá lại tựa như bọn ta sợ Hà Khiêm y. Cho nên đợi ngày mai Lưu gia lo xong vụ an bài về mặt văn thư, chính thức giao nhiệm vụ cho người đến Biên Hoang Tập thám thính địch tình, mới ngang nhiên mạnh dạng ra đi”.

Lưu Dụ thất thanh: “Như vậy nào khác gì kêu Hà Khiêm phái người đến truy sát tôi?”.

Tôn Vô Chung cười nói: “Không cần lo, bọn ta sẽ phái chiến thuyền đưa người đến Dinh khẩu, đến lúc đó người tùy tiện tìm nơi xuống thuyền, bằng vào thuật bay nhảy trong rừng của tiểu Dụ người, ai có thể đuổi chặn được người chứ?”.

Lại nói: “Từ giờ phút này trở đi, người rời khỏi quân xá nửa bước cũng phải có mấy huynh đệ đi theo. Ta sẽ điều phái Ngụy Vĩnh Chi và mấy huynh đệ võ công cao cường theo sát, như vậy không sợ Hà Khiêm bày trò gì”.

Nói xong đứng dậy: “Không cần lo, Tư Mã Đạo Tử ngày tháng tốt lành không còn được bao lâu, một khi Lưu gia lên ngôi đại thống lãnh, Hà Khiêm có muốn giữ mạng cũng là một vấn đề, tiểu Dự người tạm nhịn một chút đi”.

Tiếp đó hạ giọng: “Giao dịch đem muối đổi ngựa cần phải lo xong, Lưu gia càng trông cậy vào người, người càng an toàn. Làm cho tốt đó!”.

Vỗ vỗ vai gã, lăm lăm đi ra.

Lưu Dự ngồi lại chỗ cũ, thâm hạ quyết tâm mình nếu muốn sống còn không phụ ủy thác của Tạ Huyền, chỉ có vứt bỏ chuyện vợ con, bất chấp thủ đoạn tiếp tục tranh đấu.

o0o

Ngoài trường cú rúc.

Yến Phi ngồi dậy.

Bàng Nghĩa hoang mang: “Chuyện gì vậy?”.

Yến Phi giắt Địch Luyến Hoa bên hông, mỉm cười thốt: “Vẫn còn lo cho Tiểu Thi?”.

Bàng Nghĩa nói: “Còn nói nữa! Có phải muốn ta động thủ đập người không? Hừ! Đêm khuya như vậy đi đâu đó?”.

Yến Phi đáp: “Là tiểu Khuê gọi ta, người ngủ ngon giấc đi”.

Nói xong đi ra ngoài trường, Thác Bạt Khuê đã đợi ngoài trường, toàn thân vận kinh trang dạ hành, song kích nổi danh phương Bắc giắt xéo trên lưng, kích dài ba thước bảy tấc, càng làm cho y uy mãnh khó bì.

Yến Phi đang tràn cảm xúc ấm cúng tình nghĩa. Thuở niên thiếu mỗi lần Thác Bạt Khuê đến tìm chàng đi chơi là giả tiếng cú kêu như hồi nãy, nó đã thành ám hiệu bọn họ ước định. Yến Phi nghe hiệu là dùng trăm phương ngàn kế đi ra họp mặt với y, hiện tại hồi tưởng lại tình cảnh xưa kia, mẫu thân biết rõ Thác Bạt Khuê giả thần giả quỷ, chỉ bất nhẫn ngăn cản trò chơi của hai đứa.

Thác Bạt Khuê ghé bên tai chàng: “Giờ vui đã đến!”.

Đây chính là lời Thác Bạt Khuê nói mỗi khi cùng chàng đi chơi, chỗ khác biệt chỉ là lần này nói bằng tiếng Hán, bất thành lời, năm tháng ấu thơ đã tan biến lại như hiển hiện trước mắt.

Thác Bạt Khuê hú dài một tiếng, dẫn đầu lướt ra vùng doanh trại.

Yến Phi như bóng theo hình rượt đằng sau, hai người mau lẹ như lưu tinh lao thẳng ra ngoài, gặp rừng xuyên rừng, đụng đồi qua đồi, đi một vòng lớn tới phía Đông bắc Bình Thành.

Bọn họ lâu lâu nhảy lên cành cây, lại liên tục lộn mấy vòng hạ xuống đất, giống như hai đứa con nít quậy phá, ai có ngờ được bọn họ một người có cơ hội vươn lên làm bá chủ một phương đỉnh cao thiên hạ, người kia có cơ hội trở thành nhân vật siêu trác thiên hạ đệ nhất kiếm thủ.

Đi một lèo, bọn họ đã qua gần ba chục dặm đường, đến một sườn núi cách phía Đông bắc Bình Thành cỡ một dặm.

Hai người không hẹn mà cùng ngồi xổm xuống, dõi nhìn Bình Thành.

Bọn họ lại nhìn nhau mà cười, bởi đây là động tác quen thuộc của bọn họ thuở nhỏ, chỉ bất quá cái để nhìn có lẽ là ngựa hoang trên bình nguyên, hoặc con gái đẹp doanh trại lân cận.

Thác Bạt Khuê than: “Chiếm lĩnh Bình Thành là một mộng tưởng của ta từ nhỏ tới giờ, bất kể đối với bọn ta hay với người Hán mà nói, Bình Thành đều là đất phải tranh giành: Tái bắc có tòa thành trì này, chỗ giao thông giao giới của Hán Hồ, giữa Trường Thành nội ngoại. Trường Thành trải dài lên xuống giữa vùng núi cao vực thẳm mặt Bắc”.

Yến Phi gật đầu: “Bình Thành phía Tây là Hoàng Hà, phía Bắc là đại mạc, phía Đông liền với cửa ải Đảo Mã, Tử Kinh, phía Nam dựa Ninh Vũ, Nhạn Môn hiểm trở. Cảnh bên trong dốc núi nhấp nhô, sông ngòi ngang dọc, hình thành vô số hiểm địa thiên nhiên, tiến có chỗ dựa, thủ có chướng ngại, quả là đất binh phải phải giành, ta thật không rõ người Yên sao lại sơ suất như vậy, chịu để đại quân của người xuống Nam, gần như không phòng bị”.

Thác Bạt Khuê cười nói: “Sao lại không có phòng bị? Mộ Dung Thùy ở Trường Thành mặt bắc Bình Thành có một nhánh bộ đội cỡ ba ngàn người trường kỳ trú phòng, chỉ vì muốn ngăn trở bọn ta xuống Nam. Bất quá bọn ta lần này bọn ta lần này mượn có tiến công chiến mã, đại khái đã thành công trà trộn hai ngàn người tiến vào!”.

Yến Phi ngây người: “Các người chỉ có hai ngàn người trà trộn vào? Không phải nói hai ngàn người đó chỉ là bộ đội tiên phong chứ?”.

Thác Bạt Khuê cười khổ: “Quả là bộ đội tiên phong, bất quá bọn ta chỉ có thể bằng vào nhánh bộ đội đó để công hãm Bình Thành, còn phải hoàn thành nội trong một ngày, nếu không để cho Mộ Dung Thùy điều động ba ngàn quân trấn thủ Trường Thành đến, bọn ta toàn quân chắc bị tiêu diệt hết”.

Yến Phi kinh hãi: “Người không phải đang nói chơi chứ? Trường Thành ngoại không có đại quân kèm chế bộ đội Trường Thành của đối phương? Người thật ra đi tìm chết hay là đi công thành?”.

Thác Bạt Khuê đáp: “Đây là số nhân mã ta có thể kéo tới, bọn ta đang ở tình thế hiểm ác đối đầu với Hách Liên Bột Bột, lại phải trấn áp Hạ Lan tộc vẫn đang ngoan cố kháng cự ở Phụ Ngung, có thể kéo hơn hai ngàn chiến sĩ đến công dã Bình Thành đã là không tồi rồi”.

Yến Phi buồn bã: “Người còn chêm muốn đánh hạ Bình Thành không rút một giọt máu, thật không biết nên tức hay nên cười”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười không chút bẽn lễn: “Đương nhiên phải không tốn một giọt máu dùng trí mới được, giả như gan dạ dùng sức, hơn hai ngàn người chưa tới một canh giờ đã phơi thây hết dưới chân thành. Hiểu rõ chưa? Tiểu Yến Phi của ta?”.

- o O o -